

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 17 เทศกาลธรรมดา ปี A

(วันที่ 30 กรกฎาคม ค.ศ. 2017)

พี่น้องที่รัก เมื่อพูดถึง “ปรีชาญาณ” หรือ “ปัญญาสามารถ” หรือ “ความรอบรู้จัดเจน” สุดแล้วแต่ใครจะเรียกหลายคนอาจนึกถึงภาพชายชรา หนวดยาวสีขาว นั่งอยู่ต่อหน้าบรรดาศิษย์ และเอ่ยปากพูดถ้อยคำที่ไพเราะแฝงด้วยคติเตือนใจ เช่น “รู้อะไรก็ไม่เท่ารู้วิชา รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี” หรือว่า “ค่าของคนอยู่ที่ผลของงาน” หรือว่า “งานคือเงิน เงินคืองาน บันดาลชีวิต” แต่นั่นไม่ใช่ความหมายของปรีชา ญาณตามแบบพระคัมภีร์ของเรา ในพระคัมภีร์ปรีชา ญาณไม่ได้เป็นแนวทางเชิงทฤษฎีหรือนามธรรม ที่สวยหรูโดยไม่คำนึงจริยธรรมอันดีงาม แต่เป็นแนวทางเชิงปฏิบัติที่เป็นรูปธรรม และเกี่ยวข้องกับวิถีการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องและชาญฉลาด

ปรีชาญาณของกษัตริย์ซาโลมอนเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับเราในเรื่องนี้เมื่อพระเจ้าทรงให้พระองค์ทูลขอในสิ่งที่ทรงปรารถนา พระองค์ไม่ได้ทูลขอชีวิตที่ยืนยาว หรือความมั่งคั่ง หรือการทำลายศัตรูของพระองค์ หรือสติปัญญาที่ล้ำเลิศ เพื่อว่าพระองค์จะนั่งอยู่ในพระราชวังอย่างสบายและครุ่นคิดถึงความเป็นจริงต่างๆ ในจักรวาล แต่พระองค์ ทูลขอพระเจ้า ให้ประทาน “ความเข้าใจ” จิตใจมนุษย์เพื่อว่าพระองค์จะ ทรงสามารถ “ปกครองประชากรของพระองค์ได้อย่าง ยุติธรรมและรู้จักวินิจฉัยแยกความดีจากความชั่ว” (1 พกษ3:9) เราจะเห็นได้ว่ากษัตริย์ซาโลมอนทูลขอความปรีชาฉลาดในการปกครอง ไม่ใช่เพื่อประโยชน์สำหรับตนเอง แต่เพื่อประโยชน์ของประเทศชาติ นี้แหละคือ “ปรีชาญาณ” ตามความหมายของพระคัมภีร์

เราทุกคน ที่อยู่ที่นี่ ควรวอนขอพระเจ้าให้ประทานพระพรนี้แก่เราด้วยหรือ ถ้าจะ พูดให้ ถูกต้องมากกว่านี้คือเราควรทูลขอพระองค์ให้ทรงเพิ่มพระพรนี้ในตัวเรามากยิ่งขึ้น เพราะว่าเรา ได้รับปรีชาญาณ ซึ่งเป็น พระพร ยิ่งใหญ่ประการหนึ่ง ของพระเจ้าแล้วเมื่อเรารับศีลกำลัง ปรีชา ญาณนำทางเราให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ที่เรารับผิดชอบได้อย่างถูกต้อง บิดามารดามีหน้าที่รับผิดชอบ และดูแลเอาใจใส่ ลูกๆ ของตน พวกเขาเป็นครูคนแรกของลูกๆ แม้แต่ในเรื่องศาสนา ถัดมาเราอาจคิดถึงพระสงฆ์ ครูบา อาจารย์ คุณหมอ ตำรวจ และทุกคนที่มีอาชีพรับใช้สังคม สิ่งหนึ่งที่เราไม่ ควรลืมคือว่าเราทุกคนมีหน้าที่รับผิดชอบต่อคนอื่นด้วย เพราะเราดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมเดียวกัน และที่สำคัญ แม้ว่าเราอาจไม่คิดถึงเรื่องนี้บ่อยนัก เราแต่ละคนมีหน้าที่รับผิดชอบต่อตัวเราเองด้วย

แนวทางที่ฉลาดอย่างหนึ่ง ที่ช่วยเราแต่ละคนให้ พิจารณา ไตร่ตรองถึง ความรับผิดชอบ ต่อตนเองของเราคือ การไตร่ตรองดูว่าอะไรคือคุณค่าที่แท้จริงในชีวิตของเรา? อะไรคือเป้าหมายชีวิต ที่แท้จริงของเรา? อะไรคือความใฝ่ฝันของเรา? อะไรคือสิ่งที่เราต้องการจริงๆ ในชีวิต ? หรือเหมือนที่พระเยซูเจ้าทรงบอกเราในพระวรสารวันนี้ อะไรคือขุมทรัพย์หรือไข่มุกเม็ดงามที่เรากำลังแสวงหาตลอดชีวิตของเรา?

บางคนอาจคิดว่าพวกเขาารู้สิ่งที่พวกเขาต้องการมากที่สุดในชีวิต แล้ว หลายคนคงจำได้เมื่อยี่สิบกว่าปีที่แล้ว คนอีสาน จำนวนมากพากัน ไปทำงานที่ต่างประเทศ โดยเฉพาะ ในประเทศทาง ตะวันออกกลางเช่น ซาอุดีอาระเบีย อิรัก คูเวต ลิเบียและบาร์เรน เป็นต้น บางคนคงเคยได้ยินคำว่า **“ไปขุดทองซาอู”** มีหลายคนที่ประสบผลสำเร็จในชีวิต มีเงินมีทองกลับมา มีฐานะร่ำรวยขึ้น แต่ก็มีหลายคนที่ถูกนายหน้าหลอก แทนที่เครื่องบินจะพาไป **“ซาอุดีอาระเบีย”** กลับพามา **“ซาอุดูคร”** แทน บางคนอาจเคยได้ยินบทเพลงที่แอ็ดคาราบาวร้องเกี่ยวกับเรื่องนี้ ดี ที่ร้ายกว่านั้น หลายคนต้องประสบกับค ครอบครัแตกแยก บางคนเมื่อจากบ้านไปต้องเสียไร่นาเพราะต้องขายเอาเงินไปเป็นค่าประกัน ค่าเครื่องบิน เมื่อกลับมาบ้านต้องสูญเสียภรรยาอันเป็นที่รัก อีก เพราะช่วงเวลาที่ตนเองไม่อยู่บ้าน ภรรยาเหงาเลยไปมีชู้เสียทั้งนาเสียทั้ง ภรรยา เรื่องเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่าเงินไม่ใช่สิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิต ความรัก ความเอาใจใส่ ความใกล้ชิดมีความสำคัญมากกว่า และสิ่งเหล่านี้เป็นความรับผิดชอบที่เราแต่ละคนต้องมีให้กันและกัน

อีกสิ่งหนึ่งที่เราควรจำไว้เสมอคือ แม้แต่สำหรับคนที่เฉลียวฉลาด **“ความรับผิดชอบ”** สามารถเป็นภาระที่หนักได้เหมือนกัน นักบุญเปาโล หนึ่งในบรรดา ผู้มีปรีชาญาณทั้งหลาย บอกเราในบทอาถรรพ์ที่สองว่า **“พี่น้อง เรารู้ว่า พระเจ้าทรงบันดาลให้ทุกสิ่งกลับเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่รักพระองค์”** (รม 8:28) ปรีชาญาณที่แท้จริงประกอบด้วยการตระหนักว่าเราขึ้นอยู่กับพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง เราต้องมอบตัวเองไว้ในอ้อมพระหัตถ์ของพระองค์ ทั้งนี้ก็เพราะ **“ความสำเร็จของมนุษย์อยู่ในพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า”** (บสร10:5) และพระองค์ทรงเป็นคำตอบสำหรับทุกสถานการณ์ในชีวิตของเรา **“ใจของมนุษย์วางแผน แต่คำตอบมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า”** (สภษ16:1) ด้วยเหตุนี้ เราจึงต้องภาวนาวอนขอความช่วยเหลือจากพระองค์พร้อมกับยอมรับว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ดีล้วนเป็นของประทานจากพระองค์ สิ่งเหล่านี้ควรเป็นความรู้สึกของเราเมื่อเรา มาร่วม ถวายสักการบูชาแด่พระบิดา พร้อมกับพระคริสตเจ้า การมีส่วนร่วม ในมิสซาเป็นเครื่อง หมายแสดงให้เห็นว่า พระเจ้าต้องมาก่อนเสมอในชีวิตของเรา และเรากำลังดำเนินชีวิตสอดคล้องกับพระพรแห่งปรีชาญาณที่เราได้รับในศีลกำลังอีกด้วย

พี่น้องที่รัก ในฐานะคริสตชนเราต้องตระหนักอยู่เสมอว่า **“ขุมทรัพย์”** เพียงหนึ่งเดียวที่จะนำเราไปพบความสุขที่แท้จริงและทำให้เราพร้อมที่จะสละทุกสิ่งเพื่อเป็นเจ้าของสิ่งที่เราไม่สามารถประเมินค่าได้นี้คือ **พระเยซูเจ้า** ถ้าเรารู้สึกว่ายังขาดอะไรบางอย่างและยังไม่มีความสุขกับชีวิตในปัจจุบันนี้ นั่นแสดงว่าเรายังไม่พบกับพระเยซูเจ้าอย่างแท้จริง เราอาจเคยได้ยินคนอื่นพูดเกี่ยวกับพระองค์หรืออ่านพระคัมภีร์ที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับชีวิตของพระองค์ แต่ชีวิตของเรายังไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับความรักของพระองค์ พระองค์ยังไม่ได้เป็นศูนย์กลางชีวิตของเราหรือยังไม่ได้เป็นที่หนึ่งในใจของเรา วันนี้เมื่อเรารับพระองค์ในศีลมหาสนิท ให้เราตระหนักถึงความสำคัญของพระองค์ในชีวิตของเราและพยายามซึมซับความรักของพระองค์ที่มีต่อเรา แล้วเราจะรู้สึกที่ตนเองโชคดีและมีความสุขที่ได้เลือกติดตามพระองค์ และให้พระองค์เป็นที่หนึ่งในชีวิตของเรา **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**